

hinanden, men jeg maa dog sige, at det kan se ud, som om Ordningen vil blive overordentlig kostbar, selv om den ikke opfylder sit Formaal at skaffe os tilstrækkelig Fisk. Jeg har kun Oplysninger fra den første Uge, da Sildeordningen alene virkede. I den Uge udførtes der her fra Landet Sild til en Værdi af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr.; der betalttes i Afgift af denne Sild for denne ene Uge 3 pCt.; det er 45,000 Kr., men i denne Uge er der i Tilskud givet 195,000 Kr. Naar man fra-drager de 45,000 Kr., som Afgiften andrager, har denne ene Uge, den første, altsaa kostet 150,000 Kr. Hvis Omkostningerne holdt sig paa 150,000 Kr. ugentlig, vilde de taget for det hele Aar blive de 8 Mill. Kr., der var nævnt som Maksimum — og her er endnu kun Tale om Silden —. Det siges, at den anden Uge vil blive dyrere; det er muligt, at den tredje Uge vil blive billigere for Sildenes Vedkommende. Men det er ganske klart, at der er tilført den danske Befolkning megen Sild; det har været et overmaade stort Gode, at Silden blev grebet i sidste Øjeblik. Jeg haaber, at Landbefolkningen vil erkende, at der her er skabt en Ordning, hvorved den Landbefolkning, som salter store Mængder af Sild, ogsaa en Gang har nydt ubetinget Fordel af en Statsforanstaltning. De sidste Meddelelser om Eksportpriserne og om Forskellen mellem Eksportpriserne og Sildens og anden Fisks Maksimalpris herhjemme er imidlertid af en saadan Art, at der aldeles ikke kan være Tale om at fortsætte uforandret, hvis det viser sig, at de er rigtige, ja, der er opgivet mig et Tal for den sidste Uge, som, hvis det havde galdt den første Uge, vilde have medført et Tilskud af 600,000—700,000 Kr. for en enkelt Uge, men saa er vi jo inde i Forhold, som er uoverkommelige. Jeg har derfor straks bedt Folk, som er inde i dette Forhold, overveje Sagen paa ny. Det er meget muligt, at det kun er en Kriseperiode i Fiskens Historie; vi har haft mange saadanne pludselige Levnedsmiddelkriser i denne Tid, og det kan være, at Priserne hurtigt vil falde til Ro, og at Tilskuddet derefter vil blive mindre, i modsat Fald vil det være absolut nødvendigt at søge andre Midler eller i alt Fald en Revision — ogsaa inden Udløbet af de tre Maaneder, der blev sat som Frist. Ordningen blev, som den blev, fordi man ønskede at tilvejebringe Enighed med et Erhverv, der har haft særdeles vanskelige Kaar. Naar det et Sted har staaet, at kapitalistiske Interesser har spillet med ved denne Ordning, er det ikke rigtigt, thi Ordningen er baseret udelukkende paa at

bringe et Lag af Befolkningen, der utvivlsomt er det fattigste Lag som Erhverv, ind under en Prisregulering, og der var al mulig Grund til at erindre dette Forhold. Dernæst vilde mange af disse, de allerfattigste i vort Land, udelukkende komme til at levere saadanne Varer, som der skulde sættes Maksimalpris paa; det er ikke som ved Landbruget, hvor nogle Ting er Genstand for Regulering og andre ikke. De Fiskere, som udelukkende eller væsentlig fanger de billige Fiskesorter, vilde, hvis man ikke havde søgt at finde en hensynsfuld Ordning, være kommet til at bære en Byrde, man aldeles ikke kunde lægge paa dem, men paa den anden Side maa det siges, at den Pris, der for Øjeblikket synes at komme hjem til Fiskerne fra Udlandet, er saa betydelig, at jeg føler mig forvisset om — jeg har for Resten ogsaa glædelige Udtalelser derom fra Fiskernes Repræsentanters Side —, at man sikkert vil være medvirkende til en Revision, som lægger Forholdene noget gunstigere for Statskassen, end Forholdene tyder paa, at der er Udsigt til.

Da man har rettet saa megen Kritik mod denne Ordning, ønsker jeg i øvrigt at sige følgende. Det er jo ganske klart, at naar man skal forsøge paa at tilvejebringe en Ordning i et Erhverv, som med Hensyn til sine Erhvervsforhold maaske har været det frieste, det mest ubundne, mest regel-løse af alle, maa der opstaa overordentlig store Vanskeligheder. Tusinder af Fiskere rundt omkring i vort Land har fanget deres Fisk og afsat dem paa mindst Hundrede forskellige Maader. Fiskerierhvervet er afhængigt af den enkelte Dags Vejr og Vind paa en Maade som intet andet Erhverv. Den Vare, som bringes frem, er let fordærvelig, den skal øjeblikkelig afsættes. At tilvejebringe en Ordning af dette Forhold, hvor Erhvervets Produkt føres gennem bestemte Kanaler, hvor det hele søges centraliseret, er et Herkulesarbejde, og jeg tror, jeg tør sige, at de Folk, som har arbejdet dermed i Fiskerirådet, baaret den egentlige Byrde, er ved at søgne under dette Arbejde. Jeg maa maaske have Lov til at sige, at jeg var temmelig rystet ved efter nogle Ugers Forløb at gense Fiskerinspektøren: han bar tydelige Vidnesbyrd om, at han var ved at søgne under det Arbejde, denne Ordning lægger paa ham. Alt dette ser jo ikke den Husmoder, som gaar til sin Butik og søger at faa et Pund Fisk og ikke finder det, hun ønsker. Men den Kritik, som fremkommer af en saadan Ordning, burde, i alt Fald, naar den frem-